

[Leipzig], 7. März 1562

Von Joachim Camerarius d. Ä.

Druck: Camerarius, Epistolae S. 472f.

S. D. De quibus tua summa benevolentia tam solicitè egit, et quae me vt tentarem impulit, ἐκών ἀέκοντί γε θυμῷ, ea quorsum euaserint, nondum potui cognoscere. Recentes sanè litteras accipia à filio meo, quibus se iter ingressurum esse significat, quo Romam veniat, et praecipua loca Italiae lustret, quod oro Christum σωτῆρα vt benignè fortunet. Fuisset sanè nobis grata accessiuncula aliqua et quasi cumulus ad necessarios sumtus, vt veluti χρυσῆ κορωνὶς apposita opus istud exornaret: sed vt possumus, aiunt, et habemus hoc in promtu, ήδὺ μὲν ἄν τι φέρης, ὅλιγον δ' ἄχος ἥντιν ἀπολείπῃς. De his igitur satis. Expressa sunt quaedam hīc denuo nostra, quae non possum contemnere. Et meditabar accuratiorem editionem, sed tam multa impedimento fuere, vt talem perfici potuisse, si scias, miraturus sis. Redierat filius meus Philippus ex patria mea, et ea attulerat quibus ostendebatur opus vel necesse potius esse, vt ipse respicerem ad nostras fortunulas. Et mox alia nunciata sunt, quae ad iter istud me impellerent, quod habebam modò in manibus. nihil tamen me perturbavit magis nuncio mortis Stigeliana: ex quo tantum dolorem accepi, vt nunc quoque sim animo perquam afflito atque tristi. Sed dices, Κάτθανε καὶ Πάτροκλος. Verùm quàm graues sint cruciatus refricatis vulneribus, non ignoramus. Quanquam nobis aliqua consolatio et quaeritur et inuenitur. Te bene valere opto. Vale. Non[is] Martij. 62.